

Arrest

nr. 205 807 van 22 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. TAETS
Stuivenbergstraat 71
9940 EVERGEM (ERTVELDE)**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Administratieve Vereenvoudiging van 16 januari 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 februari 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 13 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FLAMME, die *loco* advocaat M. TAETS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 augustus 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum op grond van artikel 40*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 16 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij het in punt 1.1. gevraagde visum gezinshereniging geweigerd wordt. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Beslissingsformulier familiale hergroepering

(...)

Commentaar: Op datum van 02/08/2017 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011, een visumaanvraag ingediend door Mevrouw S.F.N. (...), geboren op xxx, van Nigeriaanse nationaliteit, om haar echtgenoot in België, Mijnheer S.G.N. (...), geboren op xxx, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat art. 40ter van hogervermelde wet bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens art. 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat Mijnheer S.G.N. (...) ter staving van zijn bestaansmiddelen een 'Voorstel van vereenvoudigde aangifte aanslagjaar (inkomsten 2016)' voorlegde.

Echter worden inkomsten verworven in 2016 niet als recente inkomsten beschouwd.

Overwegende dat Mijnheer S.G.N. (...) ter staving van zijn bestaansmiddelen een Individuele Rekening 2016 van AGO Jobs & HR + een tewerkstellingsattest en individuele rekening 2016 van Randstad Belgium NV voorlegde. Echter zijn deze inkomsten verworven in 2016 geen recente inkomsten.

Overwegende dat Mijnheer S.G.N. (...) ter staving van zijn bestaansmiddelen een tewerkstellingsattest dd 11/07/2017 + individuele rekening 2017 (01/2017 - 06/2017) voorlegde dewelke betrekking hebben op een tewerkstelling bij Randstad Belgium NV dewelke werd beëindigd op 04/08/2017 volgens informatie uit de gegevensbank Dolsis.

Bijgevolg kunnen de voorgelegde documenten niet aangenomen worden daar zij betrekking hebben op afgesloten contracten waardoor deze dus niet als bewijs kunnen dienen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Vermits er nog geen inkomsten uit de nieuwe tewerkstelling bij Volvo Cars werden aangetoond, kan de dienst Vreemdelingenzaken zich momenteel niet uitspreken over de stabiliteit, de toereikendheid en regelmatigheid van de actuele inkomsten van Mijnheer S.G.N. (...). Louter op basis van een overeenkomst voor individuele beroepsopleiding en een Arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd, kan de stabiliteit en toereikendheid van de verworven inkomsten niet nagegaan worden.

Net omwille van de beperkte duur van het huidige contract (tot 15/07/2018), kan er niet met zekerheid worden gesteld dat dit contract in de toekomst zal worden verdergezet waardoor de stabiliteit van de inkomsten niet wordt bewezen. Mijnheer S.G.N. (...) toont dus niet aan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken waardoor de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn;

Overwegende dat niet aan de voorwaarden tot gezinshereniging werd voldaan;

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011;

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd.

Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

(...)

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 40 ter

Beperkingen:

• Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011.

De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 40ter, alinéa 2.

• Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.1.1. Haar eerste middel zet de verzoekende partij in haar synthesememorie uiteen als volgt:

"Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

• 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

• 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Verzoekster huwde op 01.01.2017 te Owerri (Nigeria) met de heer G.S. (...). Zij wenst samen te leven met haar echtgenoot. Deze mogelijkheid op een gezinsleven wordt haar ontnomen door het feit dat verweerster haar geen visum verleent om haar echtgenoot te vervoegen in België."

3.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van de wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.1.3. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In deze zaak beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip 'familie- en gezinsleven', dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001,

K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

3.1.4. In deze zaak wijst de verzoekende partij op haar huwelijk met haar Belgische echtgenoot in functie van wie zij de visumaanvraag indiende en stelt zij dat de bestreden beslissing haar belet een gezin te vormen met haar echtgenoot op het Belgische grondgebied. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een gezinsband tussen echtgenoten of partners wordt verondersteld (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij het huwelijk of het gezinsleven betwist.

3.1.5. In deze zaak betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In een zaak die zowel het gezinsleven als de immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet genomen worden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

3.1.6. In voorliggende zaak dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen concrete hinderpalen aantoonde die haar belemmeren dit vermeende gezinsleven elders uit te oefenen of verder te zetten. Zij beperkt zich tot de stelling "Deze mogelijkheid op een gezinsleven wordt haar ontnomen door het feit dat verweerster haar geen visum verleent om haar echtgenoot te vervoegen in België." Dienaangaande dient toch te worden opgemerkt dat zij er tot op heden wel in geslaagd is een gezin te

vormen met haar Belgische echtgenoot zonder dat zij blijkt geeft van noemenswaardige problemen. Zo blijkt zij ook pas op 1 januari 2017 te zijn gehuwd terwijl haar echtgenoot toen al de Belgische nationaliteit had. Er blijkt voorts niet dat de Belgische echtgenoot de verzoekende partij niet regelmatig kon bezoeken in het land van herkomst en evenmin dat zij via de moderne communicatiemiddelen geen contacten konden onderhouden.

3.1.7. Het recht op eerbiediging van het gezinsleven is niet absoluut en artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing door de wet, met name de Vreemdelingenwet, is voorzien en dat zij één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft, aangezien de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving, waarbij als uitgangspunt geldt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragssluitende staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. De Raad benadrukt verder dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Van zodra haar echtgenoot kan bewijzen dat hij over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt staat er haar niets in de weg om een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen. Staten hebben het recht om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101).

3.1.8. Met betrekking tot het privéleven worden geen andere elementen aangevoerd.

3.1.9. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.10. het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en het redelijkheidsbeginsel.

3.2.1. In haar synthesememorie zet de verzoekende partij haar tweede middel uiteen als volgt:

“Op 02.08.2017 heeft verzoekster een visumaanvraag ingediend op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011.

Verzoekster legde een voorstel van vereenvoudigde aangifte aanslagjaar 2017 (inkomsten 2016) voor.

Tot 08/08/2016 werkte haar echtgenoot via AGO intérim bij de Katoennatie in het havengebied te Gent.

Vanaf 08/08/2016 werkte hij via Randstad Belgium bij Volvo Cars, eveneens in het havengebied te Gent (stuk 2).

In de beslissing d.d. 16/01/2018 wordt daaromtrent gezegd dat de inkomsten 2016 niet als recente inkomsten kunnen worden beschouwd.

Verzoekster legde evenwel ook een tewerkstellingsattest d.d. 11/07/2017 voor, de individuele rekening 2017 (periode 01/2017 — 06/2017) van Randstad Belgium NV.

Uit navolgende stavingsstukken blijkt dat de echtgenoot van verzoekster tot begin augustus 2017 is blijven werken via Randstad Belgium NV bij Volvo Cars Gent (stuk 3).

Vanaf 07/08/2017 tot en met 31/12/2017 volgde de echtgenoot van verzoekster met goed gevolg een individuele beroepsopleiding in een onderneming (I.B.O.-opleiding) bij Volvo Cars Gent. In het kader van deze beroepsopleiding, zijnde een samenwerking VDAB – Volvo Cars Gent ontving hij een vergoeding via de VDAB en een vergoeding via Volvo Cars (stukken 4.1-25)

Op 18.12.2017 ondertekende hij een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur (stuk 5).

Vanaf 01.01.2018 werkt hij met een tijdelijke arbeidsovereenkomst tot en met 15.07.2018 bij Volvo Cars Gent.

Voor de maand januari 2018 genoot hij een netto inkomen van $1054,83 + 1320,77 = 2375,60$ EUR (stukken 6-7).

In de beslissing d.d. 16.01.2018 wordt gesteld dat "Net omwille van de beperkte duur van het huidige contract (tot 15/07/2018) kan er niet met zekerheid worden gesteld dat dit contract in de toekomst zal worden verdergezet waardoor de stabiliteit van de inkomsten niet wordt bewezen."

Hiermee wordt het redelijkheidsbeginsel volkomen miskend.

Verweerder gaat enerzijds totaal voorbij aan de aanwervingspolitiek van Volvo Cars Gent die erin bestaat dat zij uitstekende interim-arbeiders de gelegenheid geven om een individuele beroepsopleiding in het bedrijf te volgen, nadien hen een tijdelijk contract van een half jaar aanbieden om hen vervolgens voor onbepaalde duur aan te werven (telkens met anciënniteit vanaf de aanvang van de interimarbeid).

Verweerder schendt anderzijds artikel 40ter van de wet van 15/07/1980 :

- de wet vereist niet dat de referentie-persoon op het ogenblik van de visumaanvraag moet beschikken over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur

- de wet sluit ook interim-arbeid niet uit

- de wet sluit een werkloosheidsvergoeding (wegens IBO-opleiding) niet uit

- ten onrechte wordt geen rekening gehouden met het inkomen van 2016

(zie arrest nr. 165 672 van 13 april 2016 in de zaak RvV 182 016/VIII)

Artikel 40ter bepaalt dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatig bestaansmiddelen moet beschikken.

Het feit dat de echtgenoot van verzoekster ten tijde van de aanvraag "slechts" inkomsten genoot uit intérim arbeid doet geen afbreuk aan de bepaling van art. 40 ter.

Er werd reeds in deze zin geoordeeld:

"Evenmin kan er worden voorgehouden dat inkomsten uit intérim arbeid per definitie geen stabiel karakter kennen omwille van hun aard. "

(R.v.V. nr. 196 115, 05.12.2017)

Verder heeft de echtgenoot van verzoekster nooit beroep gedaan op enige tussenkomst van het OCMW, zodat geen reden bestaat om te twifelen aan de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen.

Met dit gegeven wordt helemaal geen rekening gehouden, terwijl dit genoegzaam moet bekend geweest zijn bij verweerder. Indien dit niet het geval is, dan heeft hij zijn taak als normaal en omzichtig bestuur niet afdoende uitgeoefend.

Verzoekster verwijst verder naar de website van de dienst vreemdelingenzaken (stuk 8), waarbij wordt vermeld dat onder stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen o.a. begrepen wordt:

"De inkomsten uit uitzendwerk na een periode van werkloosheid kunnen ook in aanmerking worden genomen. Ze worden ook in aanmerking genomen indien dit uitzendwerk ononderbroken sinds ten minste 1 jaar is uitgeoefend en de gezinshereniger een inkomen van ten minste 1.428, 32 € netto/maand oplevert.

Zelfs al zou de echtgenoot van verzoekster geen werk gehad hebben na zijn tijdelijke tewerkstelling bij Volvo Cars en aldus een werkloosheidsuitkering zou genieten, dan kan dit niet bijdragen aan de negatieve beoordeling van de aanvraag.

Er wordt op de website eveneens vermeld dat onder stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen o.a. begrepen wordt

"De werkloosheidsuitkeringen kunnen in rekening worden gebracht indien de gezinshereniger bewijst dat hij actief werk zoekt. Hij legt dus elk document voor dat zijn actief zoeken naar werk aantoon, of het bewijs dat hij is vrijgesteld van het actief zoeken naar werk. "

Zoals eerder vermeld heeft de echtgenoot van verzoekster in het kader van zijn beroepsopleiding, zijnde een samenwerking VDAB — Volvo Cars Gent, een vergoeding via de VDAB en een vergoeding via Volvo Cars ontvangen. Dit illustreert andermaal dat, indien de echtgenoot van verzoekster werkloos zou zijn, hij in ieder geval actief op zoek is naar werk.

De opleiding dient immers om zijn beroepsloopbaan te verbeteren, en aldus zijn bestaansmiddelen te versterken.

De echtgenoot van verzoekster voldoet aan deze voorwaarden. Van zodra dit mogelijk was en behoudens een periode van arbeidsongeschiktheid wegens een ongeval, heeft hij interimwerk gepresteerd, hij heeft nooit beroep gedaan op een leefloon en geniet thans sedert januari 2018 een maandloon van 2375,60 EUR. Behoudens onvoorziene omstandigheden zal hij vanaf 16.07.2018 verder kunnen werken met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur."

3.2.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen

de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.3. De aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. (...).”

Uit voornoemde bepaling volgt dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust op de verzoekende partij.

3.2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij het beschikken over voornoemde bestaansmiddelen door haar Belgische echtgenoot heeft pogen aan te tonen door het neerleggen van stavingstukken. De aanvraag van 2 augustus 2017 werd blijkens de bestreden beslissing gestaafd door een ‘voorstel vereenvoudigde aangifte aanslagjaar’ (inkomsten 2016), individuele rekening 2016 van AGO Jobs & HR, een tewerkstellingsattest en individuele rekening 2016 van Randstad Belgium NV, een tewerkstellingsattest van 11 juli 2017 en individuele rekening 2017 (01/2017 – 6/2017) die betrekking hebben op een tewerkstelling bij Randstad Belgium NV, een overeenkomst voor individuele beroepsopleiding en een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

3.2.6. In de bestreden beslissing wordt betreffende het ‘voorstel vereenvoudigde aangifte aanslagjaar’ (inkomsten 2016), individuele rekening 2016 van AGO Jobs & HR, een tewerkstellingsattest en individuele rekening 2016 van Randstad Belgium NV, gemotiveerd dat inkomsten verworven in 2016 geen recente inkomsten betreffen. Betreffende het tewerkstellingsattest van 11 juli 2017 en individuele rekening 2017 (01/2017 – 6/2017) die betrekking hebben op een tewerkstelling bij Randstad Belgium NV, motiveert de verwerende partij dat deze tewerkstelling werd beëindigd op 4 augustus 2017 volgens informatie uit de gegevensbank Dolsis – wat door de verzoekende partij niet betwist wordt – en voorgelegde documenten bijgevolg niet kunnen aangenomen worden daar zij betrekking hebben op

afgesloten contracten waardoor deze niet als bewijs kunnen dienen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De verwerende partij oordeelt dat, vermits er nog geen inkomsten werden aangetoond uit de nieuwe tewerkstelling bij Volvo Cars, zij zich momenteel niet kan uitspreken over de stabiliteit, de toereikendheid en regelmatigheid van de actuele inkomsten van de referentiepersoon, dat louter op basis van een overeenkomst voor individuele beroepsopleiding en een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur de stabiliteit en toereikendheid van de verworven inkomsten niet kan nagegaan worden. Concluderend motiveert de verwerende partij dat niet aangetoond wordt dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt waardoor de voorwaarden inzake gezinshereniging niet vervuld zijn.

3.2.7. De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat niet aangetoond wordt dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt waardoor de voorwaarden inzake gezinshereniging niet vervuld zijn.

3.2.7.1. De verzoekende partij wijst op het indienen van een visumaanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, op het voorleggen van documenten die betrekking hebben op inkomsten van 2016 en op het feit dat hieromtrent in de bestreden beslissing wordt gesteld dat inkomsten uit 2016 niet als recente inkomsten kunnen worden beschouwd. Met een dergelijk betoog beperkt de verzoekende partij zich tot het weergeven van de feiten en de motieven van de bestreden beslissing, doch toont zij op deze wijze geenszins aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn.

3.2.7.2. Daarnaast betoogt de verzoekende partij dat zij ook een tewerkstellingsattest van 11 juli 2017 en een individuele rekening 2017 voor de periode van januari tot juni 2017 van Randstad Belgium NV voorlegde. Ook dit betoog betreft enkel het weergeven van de feiten, die overigens ook zo opgenomen worden in de bestreden beslissing, doch geenszins het aantonen van het foutief of kennelijk onredelijk karakter van de motieven van de bestreden beslissing.

3.2.7.3. De verzoekende partij wijst erop dat uit een door haar bij haar verzoekschrift voorgelegd stuk 3 blijkt dat haar echtgenoot tot begin augustus 2017 is blijven werken via Randstad Belgium NV bij Volvo Cars Gent. De Raad wijst erop dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij dit stuk had overgemaakt aan de verwerende partij, zodat het haar niet ten kwade kan worden geduid met dit stuk geen rekening te hebben gehouden. Bovendien blijkt dat in de bestreden beslissing niet betwist wordt dat de echtgenoot van de verzoekende partij tot begin augustus 2017 is blijven werken via Randstad Belgium NV (*“tewerkstelling bij Randstad Belgium NV dewelke werd beëindigd op 04/08/2017 volgens informatie uit de gegevensbank Dolsis”*), zodat de informatie die de verzoekende partij aanreikt, gestaafd door stukken, in haar verzoekschrift overeenstemt met de gegevens weergegeven in de bestreden beslissing.

3.2.7.4. De verzoekende partij stelt dat haar echtgenoot vanaf 7 augustus 2017 tot en met 31 december 2017 een IBO-opleiding volgde bij Volvo Cars Gent. Verder wijst zij er ook op dat hij op 18 december 2017 een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur ondertekende. De Raad wijst erop dat ook deze gegevens mee in overweging werden genomen in de bestreden beslissing. Hieromtrent werd gesteld dat louter op basis van een overeenkomst voor individuele beroepsopleiding en een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur de stabiliteit en toereikendheid van de verworven inkomsten niet kan nagegaan worden, dat vermits er nog geen inkomsten werden aangetoond uit de nieuwe tewerkstelling bij Volvo Cars, men zich momenteel niet kan uitspreken over de stabiliteit, de toereikendheid en regelmatigheid van de actuele inkomsten van de referentiepersoon.

3.2.7.5. Waar de verzoekende partij wijst op het feit dat haar echtgenoot in het kader van de IBO-opleiding, zijnde een samenwerking VDAB – Volvo Cars Gent, een vergoeding ontving via de VDAB en een vergoeding via Volvo Cars Gent, alsook stelt dat haar echtgenoot voor de maand januari 2018 een netto inkomen van 2375,60 EUR genoot, kan de Raad enkel vaststellen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat deze informatie en stukken werden voorgelegd aan de verwerende partij, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid met deze gegevens en stukken geen rekening te hebben gehouden. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden

indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad stelt vast dat de door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde documenten, die niet voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

3.2.8. Voorts wijst de verzoekende partij op het motief dat stelt *“Net omwille van de beperkte duur van het huidige contract (tot 15/07/2018) kan er niet met zekerheid worden gesteld dat dit contract in de toekomst zal worden verdergezet waardoor de stabiliteit van de inkomsten niet wordt bewezen”* en stelt dat het redelijkheidsbeginsel volkomen wordt miskend. Zij wijst erop dat de verwerende partij volledig voorbijgaat aan de aanwervingspolitiek van Volvo Cars Gent die erin bestaat dat zij uitstekende interim-arbeiders de gelegenheid geven om een IBO-opleiding in het bedrijf te volgen, nadien hen een tijdelijk contract van een half jaar aanbieden om hen vervolgens voor onbepaalde duur aan te werven, telkens met anciënniteit vanaf de aanvang van de interim-arbeid.

In zoverre de kritiek van de verzoekende partij op het hiervoor geciteerde motief betreffende de onzekerheid van het verderzetten van het contract van beperkte duur, betrekking heeft, wijst de Raad erop dat voormeld motief een overtollig motief betreft. Immers had de verwerende partij reeds vastgesteld dat louter op basis van een overeenkomst voor individuele beroepsopleiding en een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur de stabiliteit en toereikendheid van de verworven inkomsten niet kan nagegaan worden, dat vermits er nog geen inkomsten werden aangetoond uit de nieuwe tewerkstelling bij Volvo Cars, men zich momenteel niet kan uitspreken over de stabiliteit, de toereikendheid en regelmatigheid van de actuele inkomsten van de referentiepersoon. Gelet op het feit dat geen huidige inkomsten van de echtgenoot van de verzoekende partij werden aangetoond, kon de verwerende partij terecht motiveren dat men zich momenteel niet kan uitspreken over de stabiliteit, de toereikendheid en regelmatigheid van de actuele inkomsten van de referentiepersoon. Betreffende de voorgelegde arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur werd gemotiveerd dat de stabiliteit en toereikendheid van de verworven inkomsten niet kan nagegaan worden. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. Nu de verwerende partij reeds motiveerde dat uit het voorgelegde contract op zich de stabiliteit en toereikendheid van de verworven inkomsten niet kan nagegaan worden, is het motief betreffende de onzekerheid van het verderzetten van het contract van beperkte duur overtollig. De kritiek gericht op dit overtollig motief vermag geen afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de motieven van de bestreden beslissing in hun geheel het redelijkheidsbeginsel miskennen daar de verwerende partij volledig voorbijgaat aan de aanwervingspolitiek van Volvo Cars Gent die erin bestaat dat zij uitstekende interim-arbeiders de gelegenheid geven om een IBO-opleiding in het bedrijf te volgen, nadien hen een tijdelijk contract van een half jaar aanbieden om hen vervolgens voor onbepaalde duur aan te werven, telkens met anciënniteit vanaf de aanvang van de interim-arbeid, kan zij niet gevolgd worden. Immers komt het niet kennelijk onredelijk voor om, gelet op het feit dat telkens andere type contracten worden afgesloten – interim-contract, IBO, contract voor bepaalde duur, contract voor onbepaalde duur – en er aldus telkens een andere vorm van tewerkstelling aanvangt – te verwachten dat voor de referentiepersoon bewijzen van recente inkomsten worden voorgelegd waaruit blijkt welke de inkomsten zijn die zij actueel verdient in de fase van de aanwervingsstructuur waarin zij zich op dat moment bevindt.

3.2.9. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij artikel 40ter van de Vreemdelingenwet schendt doordat de wet niet vereist dat de referentiepersoon op het ogenblik van de visumaanvraag moet beschikken over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, dat de wet ook interim-arbeid niet uitsluit, dat de wet ook een werkloosheidsvergoeding wegens een IBO niet uitsluit en daar ten onrechte geen rekening wordt gehouden met het inkomen van 2016, waarbij zij verwijst naar arrest nr. 165 672 van 13 april 2016 van de Raad. Zij wijst erop dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moet beschikken, dat het feit dat haar echtgenoot ten tijde van de aanvraag *“slechts”* inkomsten genoot uit interim-arbeid geen afbreuk doet aan de bepaling van artikel 40ter, waarbij zij verwijst naar arrest nr. 195 115 van 5 december 2017 van de Raad. De verzoekende partij verwijst naar de website van de Dienst Vreemdelingenzaken waar wordt vermeld dat onder stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen ook inkomsten uit uitzendwerk na een periode van werkloosheid kunnen in aanmerking worden genomen, dat ze ook in aanmerking worden genomen indien dit uitzendwerk ononderbroken sinds ten minste één jaar is uitgeoefend en de gezinshereniger een inkomen heeft van tenminste 1428,32 EUR netto per maand. De verzoekende partij betoogt dat zelfs al zou haar echtgenoot geen werk hebben gehad na haar tijdelijke tewerkstelling bij Volvo Cars en aldus een

werkloosheidsuitkering genieten, dit dan niet kan bijdragen tot een negatieve beoordeling van de aanvraag. Zij vervolgt dat op de website eveneens wordt vermeld dat onder stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen ook kunnen worden begrepen de werkloosheidsuitkeringen indien de gezinshereniger bewijst dat hij actief werk zoekt, dat hij elk document voorlegt dat zijn actief zoeken naar werk aantoonst of het bewijs dat hij vrijgesteld is van het actief zoeken naar werk. De verzoekende partij stelt dat haar echtgenoot in het kader van zijn IBO een vergoeding via de VDAB en een vergoeding via Volvo Cars ontving, dat dit andermaal illustreert dat, indien haar echtgenoot werkloos zou zijn, hij in ieder geval actief op zoek is naar werk, dat de IBO immers dient om zijn beroepsloopbaan te verbeteren en aldus zijn bestaansmiddelen te versterken. De verzoekende partij meent dat haar echtgenoot aan deze voorwaarden voldoet, dat van zodra dit mogelijk was en behoudens een periode van arbeidsongeschiktheid wegens een ongeval, hij interim-werk heeft gepresteerd, hij nooit beroep heeft gedaan op een leefloon en thans sedert januari 2018 een maandloon van 2375,60 EUR geniet, dat hij, behoudens onvoorziene omstandigheden, vanaf 16 juli 2018 verder zal kunnen werken met een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur.

3.2.9.1. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geschonden is daar de wet niet vereist dat de referentiepersoon op het ogenblik van de visumaanvraag moet beschikken over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, wijst de Raad er opnieuw op dat deze kritiek gericht is tegen een overtollig motief. De kritiek gericht op dit overtollig motief vermag geen afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing

3.2.9.2. De stelling van de verzoekende partij dat de wet interim-arbeid niet uitsluit, kan worden gevolgd, doch met een dergelijk betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft vastgesteld dat gelet op het feit dat nog geen inkomsten werden aangetoond uit de nieuwe tewerkstelling bij Volvo Cars, zij zich niet kan uitspreken over de stabiliteit, toereikendheid en regelmatigheid van de actuele inkomsten van de echtgenoot van de verzoekende partij. De verzoekende partij betwist niet dat op het ogenblik van de bestreden beslissing de inkomsten die betrekking hebben op interim-arbeid, betrekking hebben op afgesloten contracten. De Raad herhaalt dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om, gelet op het feit dat telkens andere type contracten worden afgesloten – interim-contract, IBO, contract voor bepaalde duur, contract voor onbepaalde duur – en er aldus telkens een andere vorm van tewerkstelling aanvangt – te verwachten dat voor de referentiepersoon bewijzen van recente inkomsten worden voorgelegd waaruit blijkt welke de inkomsten zijn die zij actueel verdient in de fase van de aanwervingsstructuur waarin zij zich op dat moment bevindt.

3.2.9.3. Betreffende de kritiek van de verzoekende partij dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geschonden is daar de wet ook een werkloosheidsvergoeding wegens een IBO niet uitsluit, kan de Raad enkel herhalen dat de verzoekende partij geen bewijzen van een werkloosheidsvergoeding wegens IBO had voorgelegd aan het bestuur, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Uit de bestreden beslissing blijkt niet, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, dat de verwerende partij de werkloosheidsvergoeding wegens IBO uitsluit, doch wel dat zij oordeelt dat zij zich momenteel niet kan uitspreken over de stabiliteit, de toereikendheid en de regelmatigheid van de actuele inkomsten van de echtgenoot van de verzoekende partij gelet op het feit dat nog geen inkomsten uit de nieuwe tewerkstelling bij Volvo Cars werden aangetoond. Dit blijkt eveneens uit de stukken van het administratief dossier. Betreffende de IBO en het contract bepaalde duur bij Volvo Cars, worden enkel overeenkomsten overgemaakt, doch geenszins bewijzen van inkomsten die uit deze tewerkstelling bekomen werden. De Raad wijst erop dat de bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen bij de verzoekende partij rust.

3.2.9.4. Waar de verzoekende partij meent dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met het inkomen van 2016, wijst de Raad er opnieuw op dat de verwerende partij terecht heeft geoordeeld dat zij, door het gebrek aan aangetoonde inkomsten uit een nieuwe tewerkstelling, zich niet kan uitspreken over de stabiliteit, de toereikendheid en de regelmatigheid van de actuele inkomsten, dat deze niet kunnen worden nagegaan. Immers het hebben van inkomsten in het verleden is irrelevant indien in de eerste plaats niet kan aangetoond worden dat de echtgenoot van de verzoekende partij heden over inkomsten beschikt. De verwijzing naar arrest nr. 165 672 van 13 april 2016 van de Raad is dan ook niet dienstig. Bovendien wijst de Raad erop dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben alsook dat de verzoekende partij nalaat aan te geven op welke manier het voormelde arrest een situatie betreft die vergelijkbaar is met de hare.

3.2.9.5. Waar de verzoekende partij stelt dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moet beschikken, dat het feit dat haar echtgenoot ten tijde van de aanvraag “slechts” inkomsten genoot uit interim-arbeid geen afbreuk doet aan de bepaling van artikel 40ter Vreemdelingenwet, waarbij zij verwijst naar arrest nr. 196 115 van 5 december 2017 van de Raad, wijst de Raad vooreerst voor wat betreft de inkomsten uit interim-arbeid op wat hierover reeds werd uiteengezet in punt 3.2.9.2. Voorts, betreffende de verwijzing naar het hebben van inkomsten “ten tijde van de aanvraag”, wijst de Raad erop dat het niet kennelijk onredelijk, onwettig of onzorgvuldig is dat de verwerende partij nagaat of, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, is voldaan aan de wettelijke voorwaarden opdat de aanvraag kan worden gehonoreerd.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen. De aanvrager van een recht op verblijf moet alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat hij/zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren.

De Raad herhaalt dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om, gelet op het feit dat telkens andere type contracten worden afgesloten – interim-contract, IBO, contract voor bepaalde duur, contract voor onbepaalde duur – en er aldus telkens een andere vorm van tewerkstelling aanvangt – te verwachten dat voor de referentiepersoon bewijzen van recente inkomsten worden voorgelegd waaruit blijkt welke de inkomsten zijn die zij actueel verdient in de fase van de aanwervingsstructuur waarin zij zich op dat moment bevindt. De verzoekende partij diende te weten dat de stukken die zij reeds voorlegde om het voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te staven, met name de bewijzen van inkomsten van de referentiepersoon uit interim-arbeid, na begin augustus 2017 niet langer actueel waren. Bovendien blijkt dat de verzoekende partij zich wel bewust was van het feit dat dergelijke bewijzen niet langer actueel waren, gelet op de gewijzigde omstandigheden, bestaande uit het wijzigen van de contractvorm waaronder haar echtgenoot aan de slag was bij Volvo Cars, daar uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing nog de overeenkomst individuele beroepsopleiding alsook de arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur heeft overgemaakt aan het bestuur. Echter heeft zij nagelaten om bewijzen van verworven inkomsten naar aanleiding van deze contracten, minstens de overeenkomst IBO, door haar echtgenoot voor te leggen aan de verwerende partij. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij ten onrechte oordeelde dat zij zich momenteel niet kan uitspreken over de stabiliteit, de toereikendheid en de regelmatigheid van de actuele inkomsten, gelet op het niet aanbrengen van inkomsten uit de nieuwe tewerkstelling bij Volvo Cars en dat louter op basis van een overeenkomst IBO en een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur de stabiliteit en toereikendheid van de verworven inkomsten niet kan nagegaan worden.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen van een actuele wijziging inzake de bestaansmiddelen van haar echtgenoot, noch dat zij niet moest weten dat zij die stukken moest bijbrengen.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verhindert de verzoekende partij overigens niet om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen vergezeld van stavingstukken die betrekking hebben op de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

3.2.9.6. Met haar ganse betoog dat, onder verwijzing naar de website van de Dienst Vreemdelingenzaken, bij de beoordeling van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen ook inkomsten uit uitzendwerk na een periode van werkloosheid in aanmerking kunnen worden genomen, dat ze ook in aanmerking worden genomen indien dit uitzendwerk ononderbroken sinds ten minste één jaar is uitgeoefend en de gezinshereniger een inkomen heeft van tenminste 1428,32 EUR netto per maand, dat zelfs al zou haar echtgenoot geen werk hebben gehad na haar tijdelijke tewerkstelling bij Volvo Cars en aldus een werkloosheidsuitkering genieten, dit dan niet kan bijdragen tot een negatieve beoordeling van de aanvraag, dat op de website eveneens wordt vermeld dat onder stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen ook kunnen worden begrepen de werkloosheidsuitkeringen indien de gezinshereniger bewijst dat hij actief werk zoekt, dat hij elk document voorlegt dat zijn actief zoeken naar werk aantoonst of het bewijs dat hij vrijgesteld is van het actief zoeken naar werk, dat haar echtgenoot in het kader van zijn IBO een vergoeding via de VDAB en een vergoeding via Volvo Cars ontving, dat dit andermaal illustreert dat, indien haar echtgenoot

werkloos zou zijn, hij in ieder geval actief op zoek is naar werk, dat de IBO immers dient om zijn beroepsloopbaan te verbeteren en aldus zijn bestaansmiddelen te versterken, dat haar echtgenoot aan deze voorwaarden voldoet, dat van zodra dit mogelijk was en behoudens een periode van arbeidsongeschiktheid wegens een ongeval, hij interim-werk heeft gepresteerd, gaat de verzoekende partij er opnieuw volledig aan voorbij dat een oordeel over het al dan niet kunnen aannemen van bepaalde inkomsten uit bepaalde vormen van tewerkstelling of uit werkloosheidsuitkeringen om de regelmatigheid, stabiliteit en toereikendheid van de bestaansmiddelen te beoordelen, niet relevant is in deze, nu het motief dat er geen inkomsten uit de nieuwe tewerkstelling werden aangetoond, afdoende is om de bestreden beslissing te schragen, daar de verwerende partij terecht oordeelde dat bij gebrek aan aangetoonde inkomsten uit de nieuwe tewerkstelling, zij zich niet kan uitspreken over de stabiliteit, toereikendheid en regelmatigheid van de actuele inkomsten van de referentiepersoon.

3.2.10. Verder betoogt de verzoekende partij dat haar echtgenoot nooit beroep heeft gedaan op enige tussenkomst van het OCMW, zodat er geen reden bestaat om te twifelen aan de stabiliteit van de bestaansmiddelen, dat met dit gegeven geen rekening wordt gehouden terwijl dit genoegzaam moet bekend geweest zijn bij de verwerende partij, dat indien dit niet het geval is zij haar taak als normaal en omzichtig bestuur niet afdoende heeft uitgeoefend. Eveneens wijst zij erop dat haar echtgenoot nooit beroep heeft gedaan op een leefloon.

De Raad wijst erop dat het geen beroep doen op de tussenkomst van het OCMW door de referentiepersoon geen afbreuk doet aan het feit dat moet aangetoond worden dat aan de wettelijke vereiste overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voldaan is en aldus moet aangetoond worden dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het louter geen beroep doen in het verleden op de tussenkomst van het OCMW toont immers niet aan dat men actueel over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Gezien het aantonen niet ten laste te vallen van het OCMW geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat niet aangetoond werd te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, ziet de Raad niet in, en verduidelijkt de verzoekende partij niet, op welke wijze de verwerende partij nog gehouden was met dit gegeven rekening te houden.

Het gegeven dat de verzoekende partij oordeelt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voldoende zijn om in hun behoeften te voorzien, dat er immers geen reden is om de twifelen aan de stabiliteit van de bestaansmiddelen daar haar echtgenoot nooit beroep heeft gedaan op het OCMW, vermag geen afbreuk te doen aan de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De verzoekende partij dient immers het bewijs te leveren van de bestaansmiddelen zoals vereist door de wetgever. Het volstaat hierbij niet het bewijs te leveren dat de Belgische referentiepersoon niet ten laste zijn van het sociale bijstandstelsel.

3.2.11. Waar de verzoekende partij er ten slotte op wijst dat haar echtgenoot thans sedert januari 2018 een maandloon van 2375,60 EUR geniet, dat hij, behoudens onvoorziene omstandigheden, vanaf 16 juli 2018 verder zal kunnen werken met een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur, kan de Raad enkel herhalen dat deze elementen niet werden voorgelegd aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam.

3.1.12. De verwerende partij kon dan ook op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing besluiten dat zij op basis van de voorgelegde documenten zich momenteel niet kan uitspreken over de stabiliteit, de toereikendheid en regelmatigheid van de actuele inkomsten van de referentiepersoon, dat louter op basis van een overeenkomst voor individuele beroepsopleiding en een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur de stabiliteit en toereikendheid van de verworven inkomsten niet kan nagegaan worden, alsook dat aldus niet aangetoond wordt dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt waardoor de voorwaarden inzake gezinshereniging niet vervuld zijn.

De Raad herhaalt dat het niet kennelijk onredelijk of onwettig is dat de verwerende partij nagaat of, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, is voldaan aan de wettelijke voorwaarden opdat de aanvraag kan worden gehonoreerd.

3.1.13. Gelet op voorgaande vaststellingen, maakt de verzoekende partij een schending van artikel 40~~ter~~ van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwt en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.14. Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER